

Capitolul 16

Lumea vă va urî, dar voi și Duhul veți mărturisi despre Mine

- 15:18-16:33 -

În cap.13 Isus îi cheamă să se iubească unii pe alții. Iar apoi în cap.14 le dă resursele de care aveau nevoie pentru a nu fi tulburați și defocalizați de la porunca iubirii din pricina plecării Sale din lume. El le explică planul Tatălui și că este spre binele lor să plece. În cap.15 a. Isus reia chemarea la iubire, însă insistă acum pe proces și pe dependența totală de El în împlinirea acestei porunci dumnezeiești. Dacă metafora spălării picioarelor înalță modelul iubirii cristice și ne arată de ce porunca este nouă, metafora viței descrie procesul prin care se poate urma modelul cristic și insistă pe faptul că se poate iubi doar prin Hristos. Cap.13 ne răspunde la întrebarea CE?, iar cap. 15a la întrebarea CUM?. Cap.15b-16 reia tema surselor de tulburare și defocalizare. Dacă în cap. 14 Isus le vorbește despre plecarea Sa, acum El le prevestește mai întâi ura din partea lumii și apoi revine la plecarea Sa. Deci ura din partea lumii este al doilea motiv de tulburare, de defocalizare, care i-ar fi putut face pe ucenici să lepede credința și să capituleze de la împlinirea poruncii iubirii. Iată ce le spune Isus despre lume și ura ei:

- În primul rând îi anunță mai dinainte că lumea îi va urî.
- În al doilea rând le explică de ce lumea îi va urî.
- În al treilea rând, le aștește-te privirile spre Mângâietorul, Cel care îi va ajuta să mărturisească despre Hristos lumii și să biruiască lumea!

Isus te cheamă să iubești așa cum a iubit El. Și îți dă toate resursele să faci acest lucru. Și te gândești: ce se va întâmpla după ce vom împlini porunca iubirii Sale? Te poți aștepta desigur ca ceilalți să fie topiți și să răspundă cu iubire și respect. Dar iată că Isus îi șochează și le descoperă că răspunsul lumii va fi cu totul diferit. În cap. 13 ni se spune că prin împlinirea poruncii iubirii, lume va cunoaște că suntem ucenicii lui Hristos. Este adevărat, va cunoaște, va primi această lumină. Dar ce va face după ce o va primi? Unii vor capitula și se vor întoarce la Domnul, dar cei mai mulți se vor încăpățâna și vor rămâne în întuneric. Și în ciuda iubirii divine pe care o manifestă cei credincioși, răspunsul lumii va fi în mod paradoxal: ura! Ucenicii nu se așteptau la un asemenea răspuns. Pe de o parte erau influențați de teologia Vechiului Testament care afirma că atunci când poporul Domnului trăiește în ascultare devine cap și nu coadă, și este apreciat de neamurile din jur, iar pe de altă parte se puteau gândi foarte simplu: dacă iubești, vei fi iubit! Dar iată că nu era deloc așa. Lumea avea să îi urască! Acest lucru i-ar fi putut șoca, lua prin surprindere. Ba mai mult, lumea avea să îi omoare. Din Vechiul Testament ei știau că, de regulă, cei aleși se bucură de protecția fizică a lui Dumnezeu. Dar iată că acum Dumnezeu avea să îi lase în mâinile vrăjmașilor lor. Pentru ca aceste lucruri să nu fie pentru ei un prilej de cădere, pentru ca să nu li se zdruncine credința, Isus le spune dinainte. El este onest cu ei, și le explică cât se poate de clar care vor fi implicațiile statutului de ucenic al Lui. Se pare că a noastră

credință este extrem de tulburată atunci când suntem luați prin surprindere de necazuri. Dacă nu includem necazul în teologia noastră, atunci când el va veni ne vom simți părăsiți, dezamăgiți de Dumnezeu. Dar nu de Dumnezeul cel adevărat, ci de Dumnezeul teologiei noastre adevărate. Dumnezeu, Cel viu ne înștiințează de la început: **în lume veți avea necazuri.**

Privind în istorie observăm că nu fiecare credincios a experimentat o prigoană asemănătoare cu cea care s-a abătut asupra primilor creștini. Dar fiecare credincios a fost atacat la un moment dat, într-un fel sau altul de ura lumii. La unii se întâmplă imediat după nașterea din nou, când toți cei din jur se unesc împotriva lui. La alții se întâmplă în anumite momente ale vieții când se intersectează cu anumite persoane tulburate de lumina mărturiei creștine și care vor să distrugă oglinda care îi acuză, asemenea lui Cain de altădată. Uneori ura lumii o simțim atunci când ea se revărsă asupra comunității creștine în care slujim. Ura lumii este reală. Ea nu se manifestă în mod vizibil la fel de intens în fiecare zi, sau în fiecare perioadă de istorie. Dar momentele de tăcere sau aparentă pace să nu ne amăgească. Mântuitorul afirmă cu claritate: lumea vă urăște. În inima lumii zace ascunsă o ură față de Creator. Atunci când v-a sosi momentul și contextul oportun ea se va revărsa fără milă împotriva slujitorului Creatorului. Suntem în război. Cei necredincioși, chiar dacă nu conștientizează acest lucru, poartă în inima lor o ură de moarte Creatorului. Ei nu fac altceva decât să împlinească poftele tatălui lor, adică diavolul. Acesta urăște pe Creator și pune această ură în inima celor ce sunt de partea lui. Aprecierea din partea lumii este înșelătoare și nicidecum stabilă. Ea ne poate lovi când nu ne așteptăm, de aceea, să avem mintea trează, și să ne bucurăm de vremurile de pace, dar fără să uităm de ura latentă din inima lumii care poate oricând răbufni împotriva noastră. Nu inventa războiul dacă el încă nu a început, dar dacă nu a început încă, nu pune arma jos ca și cum nu ar putea începe niciodată.

Isus nu doar le spune mai dinainte că lumea îi va urî, dar le și explică această ură. Fenomenele pe care nu le înțelegem ne pot defocaliza și pot fi periculoase pentru credința noastră. Și într-adevăr, ce sens ar putea avea ura lumii? De ce să ne urască lumea când noi suntem cinstiți și iubim cu iubirea caldă a lui Isus? Nu are sens, nu are logică. Isus ne învață, că lumea de fapt Îl urăște pe El. Nu trebuie deci să o luăm personal. Lumea Îl urăște pe Fiul, și Îl urăște și pe Tatăl. Noi suntem prinși la mijloc. Isus ne-a explicat deja în cap.3 și cap.7 că lumea iubește întunericul și urăște Lumina pentru aceasta scoate la iveală faptele lor rele. Lumea avea să răstignească Lumina dar ea avea să revină cu putere prin mărturia Bisericii. Biserica deci avea să fie urâtă la rândul ei. Lumea este în război cu Creatorul, Biserica este cea care a trădat lumea, a dezertat pentru a trece în cealaltă tabără: *„Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea”*.

În Ioan 8 Isus ne-a învățat că cel rău îi umple pe cei din lume cu poftele lui pentru ca ei să le împlinească. Ura pe care o are el față de Creator este pusă în inima oamenilor care sunt în întuneric. Deci Isus le explică ucenicilor de ce lumea îi va urî. El insistă în același timp pe faptul că ura lumii este fără temei și este o ură vinovată și condamnată. Reacția lumii ne poate deruta. Forța acestei reacții este strâns legată de argumentul majorității: dacă cei mai mulți reacționează

așa, atunci poate au dreptate? Astfel, uneori ne putem gândi că lumea este o victimă, și că poate argumentele luminii nu sunt suficient de clare și convingătoare, dar Isus ne spune că nu aceasta este rădăcina problemei.

În v.22-25 este unul din cele mai clare pasaje din întreaga Scriptură care afirmă că șansa celor necredincioși a fost una reală, și că aceștia sunt pe deplin responsabili de starea în care se găsesc. Teoria clasică a predestinării tremură în fața acestui pasaj. Oamenii nu au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor. Isus afirmă clar: dacă nu ar fi avut o șansă reală să Mă aleagă, atunci ei nu ar avea păcat, nu ar putea fi învinovați sau condamnați. Astfel, teoria cu oamenii care se nasc morți în păcat și care nu sunt aleși și mor în păcatele lor și ajung în iad, devine o teorie de doi bani. Deși evreii făcuseră multe păcate până să-L cunoască pe Isus, Isus este gata să anuleze toate aceste păcate dacă șansa lor de a se alipi de bine nu ar fi fost una reală:

- *Dacă nu aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum nu au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor.*
- *Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl lor.*

Dacă păcatele lor derivă doar din faptul că s-au născut morți în păcat, și posibilitatea de a alege binele nu a existat (pentru că nu au fost aleși sau predestinați!), atunci Isus este gata să le anuleze orice vinovăție. Cum ar putea fi cineva condamnat de Judecătorul cel drept la moarte eternă, pentru că s-a născut fără voia lui în întuneric și a fost de la naștere închis în neputință și în robia celui rău care și-a manifestat prin el ura față de Creator, iar șansa de a ieși din această închisoare de fapt nu a existat căci harul fără margini al lui Dumnezeu nu l-a ales și pe el? Isus este drept și onest. El le spune: dacă șansa nu ar fi fost cât se poate de reală și la îndemâna lor să creadă, atunci nu ar avea păcat. Dar tocmai pentru că șansa lor a fost cât se poate de reală, ei nu au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor. Este adevărat: ne naștem în păcat și închiși în neascultare. Dar Lumina Cuvântului ne caută și ne cercetează pe fiecare, și o face cu o intensitate foarte mare. Această lumină a harului lui Dumnezeu activează în noi capacitatea de a alege pe Domnul și de a crede în El. Alegerea este cât se poate de liberă, și este a noastră. Dacă o respingem suntem cât se poate de vinovați și responsabili de situația noastră, asemenea evreilor care L-au răstignit pe Isus în ciuda mărturiei Sale dumnezeiești printre ei. Unii oameni încearcă să se apere: Nu L-am cunoscut pe Dumnezeu! Cum mă poate El condamna că am fost împotriva Lui? Dar Isus spune: „*Dacă nu aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu*”.

Ura lumii nu are justificare. Dumnezeu este dragoste, și El Se revelează pe Sine cu putere lumii. Atunci de ce lumea Îl urăște? Dacă Dumnezeu ar urî lumea, sau dacă Dumnezeu nu și-ar fi descoperit iubirea, lumea ar mai avea justificare pentru ura ei. Și nu doar evreii din secolul 1 au avut șansa de a fi cercetați de Lumină. Ioan cap. 1 ne spune că Lumina luminează pe orice om care vine în lume, iar în următoarele versete din cap. 15 Isus ne arată cum lucrarea Sa avea să fie continuată de Duhul Sfânt și de ucenici: „*Când va veni Mângâietorul, pe care-L vi-l voi trimite*

de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început”.

Harul lui Dumnezeu este fără margini. Lumea a respins mărturia ireproșabilă a lui Isus, iar Tatăl trimite Duhul Sfânt cu o nouă mărturie și pe ucenici ca miei în mijlocul lupilor pentru a mărturisi și ei despre Isus. Oamenii răstignesc pe Fiul, iar Tatăl le trimite a treia Persoana a Trinității împreună cu logodnica Fiului. Funcția Bisericii este deci aceea de a mărturisi despre Hristos lumii care L-a răstignit pe Hristos. Până acum afirmasem că singura chemare a Bisericii este să împlinească porunca iubirii. Dar chiar din cap. 13 este adusă în discuție mărturia față de lume: *prin aceasta...vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei*. Deci roada iubirii cercetează lumea și aduce roada celor ce se întorc la Domnul. Biserica rodește deci dragoste, și prin dragoste oameni transformați și mântuiți. Noi suntem lumina lumii și funcția noastră este aceea de a lumina, de a mărturisi despre adevăr? Ce șansă și ce impact ar putea să aibă mărturia noastră pentru o lume care a respins însăși mărturia Fiului lui Dumnezeu? Ce am putea aduce noi în plus? Uneori ne descurajăm în mărturia pe care o avem de făcut. Împietrirea lumii ne face se ne pierdem încredere în puterea Luminii de a cerceta, sau pur și simplu suntem dezarmați de alegerea liberă a oamenilor de a răstigni din nou Lumina. Dar să nu uităm că nu suntem singuri în această măreață misiune. Duhul este cu noi! Și Duhul este pus mai întâi ca martor, și apoi noi. Deci nu noi conducem mărturia față de Hristos în lume, ci Duhul! Deci nu noi și Duhul mărturisim despre Hristos, ci Duhul împreună cu noi mărturisește! Noi suntem partenerii, aliații Duhului! Dar El este protagonistul principal al mărturiei! El duce greul bătăliei, El poartă povara. Acest lucru ne eliberează de responsabilități false și ne dă mai mult curaj.

Și revenim la întrebarea de mai sus: ce aduce nou mărturia noastră? Isus răspunde la această întrebare în 16:5-15. În acest pasaj Mântuitorul ne explică lucrarea Duhului Sfânt pe pământ. Dacă în cap. 14 El le-a spus că nu-i va lăsa singuri, ci li-L va trimite pe Mângâietor, acum Isus le spune ucenicilor că este mai bine să vină Mângâietorul decât să rămână El alături de ei: *„Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite”.*

Deci era mai bine pentru ucenici să vină Mângâietorul decât să rămână Isus cu ei. Dar nu putea veni și Mângâietorul, și Isus să rămână alături de ei. Mângâietorul putea veni doar dacă Isus Se ducea la Tatăl. De ce le era mai de folos ca să vină Mângâietorul? Isus le explică în ce va consta lucrarea Duhului Sfânt pe pământ. El ne atrage atenția asupra a două elemente fundamentale:

- Lucrarea Duhului de cercetare a lumii
- Lucrarea Duhului de a revela Bisericii frumusețile lui Hristos

Este interesantă ordinea în care Isus așează cele două elemente. Deși, El le spune: *Vă este vouă* de folos să vină Duhul, primul lucru pe care Îl spune despre Duhul este că El va dovedi *lumea* vinovată. Înțeleg din prima funcție a Duhului Sfânt că El este de folos lumii. El va dovedi lumea vinovată spre mântuire și pocăință. Nimeni nu are nevoie de pocăință și reconciliere, de

iertare și har dacă nu conștientizează imensa sa vinovăție față de Creator. Duhul operează această conștientizare. Deci nu noi, ci Duhul are responsabilitatea să cerceteze inimile oamenilor. Noi suntem vasele prin care El lucrează, dar lucrarea tainică de convingere nu o facem noi, ci Duhul. Duhul va dovedi lumea în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Păcatul cardinal al lumii este necredința în Fiul lui Dumnezeu. De aici pornesc toate celelalte rele. Duhul va dovedi că lumea este vinovată pentru că nu crede în Fiul. Fiul le oferă toate motivele să creadă în El, și totuși lumea, fără temei, îi întoarce spatele și Îl urăște. Să Îl urăști pe Cel care te iubește și care a murit pentru mântuirea ta, este un lucru condamnat. Lumina cercetării Duhului trezește conștiința care ne declară vinovați pentru că nu am crezut în singurul vrednic de crezare. Lumea va fi dovedită vinovată și în raport cu neprihănirea sau dreptatea. Lumea L-a respins pe Fiul, iar cerul L-a primit. Lumea L-a declarat un impostor, dar Tatăl L-a înviat. În fața reabilitării Fiului lui Dumnezeu lumea este găsită vinovată de toate acuzațiile pe care i le-a adus Fiului lui Dumnezeu. Deci lumea nu doar că nu a crezut în Fiul, dar a și crezut multe lucruri false despre Fiul. Lumea va fi dovedită vinovată și în ce privește judecata, și aceasta prin judecarea stăpânitorului lumii acesteia. Lumea nu crede în Fiul, și nu-L urmează. În schimb are un alt tată și împlinește poftele acestuia. Lumea alege robia celui rău, și se poziționează în tabăra acestuia. Prin cruce acesta este judecat și făcut de rușine. Și odată cu el sunt făcuți de rușine toți cei care au fost de partea lui. Lumea nu conștientizează aceste lucruri. Este nevoie de lucrarea tainică a Duhului pentru a le scoate la iveală. Oare Duhul nu cerceta inimile oamenilor înainte de înviere? Oare El nu dovedea lumea vinovată și înainte de Rusalii?

Sunt pasaje care ne arată că și în Vechiul Testament Dumnezeu prin Duhul Său cerceta inimile oamenilor. Acum este vorba de o nouă cercetare, de o lucrare mult mai intensă a Duhului de dovedire a vinovăției oamenilor. Dacă lumea era dovedită vinovată în raport cu Creatorul care li se revelase prin creație, acum lumea este dovedită în raport cu Fiul care a venit El însuși și a murit pentru ea. Crucea și nu altceva a îngenuncheat milioane și milioane de oameni de-a lungul istoriei. În fața crucii, în fața frumuseții și iubirii Fiului ne dăm seamă cât de greșită este poziționarea noastră față de El și față de Tatăl. De ce nu credem în Singurul care ne-a iubit cu adevărat? De ce nu avem încredere în El? De ce Îl considerăm periculos, un dușman pentru viața noastră? De ce Îl urâm și facem lucruri care nu sunt plăcute Lui? De ce nu-L căutăm, și de ce împlinim poftele celui care vrea să ne distrugă cu orice preț?

De ce această lucrare a Duhului este de folos Bisericii? Biserica are misiunea de a mărturisi despre Hristos și de a face lucrări mai mari decât El pe pământ spre slava Tatălui. Acest lucru este cu puțință doar prin lucrarea de cercetare a Duhului Sfânt asupra lumii. Pentru împlinirea rolului lor în planul lui Dumnezeu, le era mai de folos ca Isus să plece și să trimită Mângâietorul. Observ faptul că Isus nu le explică acest „mai de folos” începând cu lucrarea de iluminare a Duhului Sfânt asupra Bisericii, ci cu lucrarea Duhului de cercetare a lumii. Astfel, Isus le aduce aminte că binele lor depinde de măsura în care își împlinesc rolul în planul Tatălui, și de faptul că binele lor este legat de dăruirea unuia pentru celălalt, pentru mântuirea lumii. Dacă noi înțelegem binele nostru ca împlinire a planurilor noastre și primire a tuturor lucrurilor care sunt pentru asigurarea confortului nostru, suntem pe un drum greșit. Binele nostru este ca noi să

ne dăruim celorlalți, este ca noi să ne găsim rolul în planul Tatălui, iar Tatăl să fie proslăvit prin noi.

A doua funcție a Duhului este aceea de a călăuzi Biserica în tot adevărul. Isus mai avea multe lucruri de spus ucenicilor, pe care aceștia nu le puteau purta acum. Care să fie aceste lucruri? Am comentat în cap. 14 că Isus nu le putea spune acum despre semnificația morții Sale ca jertfă pentru păcat. Din Fapte descoperim că un alt lucru greu de purtat era ideea desființării Vechiului Legământ și noile libertăți căpătate în Hristos. Lucruri care pentru ei fuseseră necurate o viață întreagă aveau să fie făcute curate, iar lucrul aceste avea să se întâmple pentru ca Evanghelia să ajungă la neamuri. Dumnezeu avea să folosească o nouă strategie a preoției: nu un popor adunat dintre popoare, ci un popor risipit printre popoare. Dumnezeu mai avea multe surprize pentru ei. Acum nu le puteau purta. Duhul, cu gingășia și blândețea Sa, avea să le descopere aceste lucruri după înviere. Și avea să o facă așa de blând și frumos astfel încât nici să nu fie striviți sau umiliți de adevăr, și nici să nu fie forțată conștiința lor în dificilul proces al trecerii la un nou legământ. Venirea Mângâietorului înseamnă o nouă etapă în cunoașterea Tatălui și a Fiului. Această nouă cunoaștere înseamnă o nouă puterea. Cu această putere vor putea să împlinească strategia preoției din Noul Legământ. Acum nu vom mai fi un popor despărțit de celelalte popoare și protejat de orice rău dacă ascultă de Domnul. Acum aveau să fie ca oile în mijlocul lupilor, și de multe ori lupii aveau să-i răpună fără ca Domnul să intervină. Cum puteau ei să împlinească această nouă strategie a Mielului? Doar cu ajutorul Duhului care avea să li-l descopere pe Fiul ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Calea Mielului avea să devină o onoare și singurul drum spre slavă.

După ce descrie lucrarea Mângâietorului, Isus revine la tema plecării Sale. El le descoperă faptul că despărțirea va fi pentru puțină vreme. Isus avea să li se arate după înviere, chiar dacă nu avea să îi ia imediat acasă cu El. Despărțirea era doar pentru puțină vreme. Încercarea avea să fie limitată în timp. Isus folosește tema nașterii pentru a-i ajuta să înțeleagă că întristarea lor se va preface în bucurie. Isus nu condamnă întristarea lor, ci doar le spune că ea este temporară și că se va preface în bucurie, la fel cum întristarea unei mame se transformă în bucurie după naștere. Imaginea nașterii este foarte sugestivă. Ea ne descoperă:

- Legitimitatea întristării
- Limitarea în timp a întristării
- Necesitatea și scopul suferinței
- Faptul că bucuria va fi mai mare decât întristarea

Se creionează de fapt paradigma oricărei încercări. Încercarea aduce suferință și întristare. Este normal să simți tristețe în mijlocul unei încercări; de altfel, fără întristare încercarea nu ar mai fi încercare. Dar tristețea este doar pentru puțină vreme. Și nu doar atât. Ea are un rol. Ea aduce un rod. Nu există altă cale pentru acel rod. Acesta este singurul drum. Iar rodul adus va fi așa de minunat și va aduce așa de multă bucurie încât va topi întristarea în marea uitării. Bucuria adusă de ceea ce a rodit în noi și în ceilalți încercarea, va fi cu mult mai mare

decât întristarea din mijlocul încercării. Dacă nu ar fi așa, am trăi cu sentimentul că nu a meritat atâta suferință pentru un rezultat așa de mic. Bucuria poate aduce mângâiere și pace tocmai prin faptul că este mult mai mare decât suferința. Ce ar fi dacă o mamă ar refuza nașterea din teamă de suferință? Ea ar pierde bucuria de o viață de a avea și crește un copil. Puse în balanță suferința de câteva ore din timpul nașterii și bucuria de o viață de a avea și crește un copil, oare unde va înclina balanța? Așa este și cu încercările din viața noastră: ele aduc comori veșnice în sufletul nostru și mântuire eternă oamenilor de lângă noi. Să ne gândim la ultima încercare pe care am avut-o. Cât a durat? Poate o lună, sau mai degrabă mai puțin. Dacă punem în balanță întristarea profundă timp de o lună, și nestematele din chipul Său în noi și oamenii care se întorc la Domnul de care ne putem bucura o veșnicie, oare unde va înclina balanța? Și frumusețea este că deși întreaga noastră viață poate fi văzută ca o întristare pentru puțină vreme înaintea unei bucurii eterne, traseul întristare – bucurie îl parcurgem chiar din această viață. Viața nu este o încercare continuă. Încercările sunt urmate de perioade de mângâiere, bucurie, reabilitare, de degustare din slava adusă de acele încercări. Și frumusețea este că de cele mai multe ori chiar doar degustarea slavei viitoare este suficientă pentru a compensa pierderile și suferințele experimentate. De cele mai multe ori doar adierea slavei viitoare este mult mai mare decât întristarea din încercare. Așa a fost și pentru ucenici. A fost o încercare de trei zile după care a urmat o bucurie mult mai mare, care nu putea fi răpită de nimeni. Ei nu au trăit toată viața cu trauma adusă de cele trei zile ale dezamăgirii. Trauma a fost depășită de pe acest pământ, chiar imediat după încercare. Petru, inspirat de cuvintele Mântuitorului, ne spune în epistola sa:

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos.” (1 Petru 1:5-7)

Încercarea ucenicilor în cele trei zile avea să fie unică în viața lor și cea mai mare încercarea care avea să se abată peste credința lor. Chiar Mântuitorul le spune că după ce Îl vor vedea se vor bucura din nou și nimeni nu mai avea să le răpească bucuria. Deci nici toate încercările ce aveau să vină în viața lor nu aveau să le mai răpească bucuria și să readucă întristarea pe care au experimentat-o în cele trei zile de foc. Iată că în viață experimentăm cele mai mari încercări nu neapărat la sfârșitul vieții sau sfârșitul lucrării. Ucenicii au experimentat cea mai grea încercare la începutul lucrării lor. Acest fapt avea să îi ajute să vadă mici încercările ce aveau să vină și să nu se îndoiască de bunătatea, credincioșia și puterea lui Dumnezeu. Dacă despărțirea de Isus s-a dovedit a fi cel mai mare bine pentru ei, dacă cea mai mare dezamăgire pe care au experimentat-o (Cel în care își puseseră toată nădejdea le-a înșelat așteptările) s-a transformat în bucurie și sărbătoare, oare cum să li se mai tulbure inima în orice încercare avea să vină? Înțelegem deci de ce Dumnezeu îngăduie uneori ca marile încercări să fie la început de drum. Chiar dacă vom trece prin ele confuzi și tremurând asemenea ucenicilor, ele vor deveni un stâlp de aducere aminte esențial pentru credința noastră și o resursă specială pentru a birui toate celelalte încercări ce vor urma.

Mă impresionează modul în care Isus îi încurajează pe ucenici. De fapt, Lui îi sosise ceasul, de fapt, pilda cu nașterea și cu întristarea prefăcută în bucurie I se aplica în primul rând Lui. Încercarea Sa era incomparabil mai mare decât cea a ucenicilor. Cu toate acestea, El îi încurajează pe ei, ca și cum ei ar avea de dus greul luptei. Cu adevărat, Isus i-a iubit până la capăt. Discursul lui Isus se încheie cu reliefaarea a două momente. Primul moment este ziua aceea când ei Îl vor vedea iarăși, acea zi minunată care aduce cu sine trei elemente:

- O bucurie deplină care nu va putea fi răpită.
- O cunoaștere superioară.
- Harul de a cere orice în Numele Fiului.

Tema bucuriei este importantă în discursul Mântuitorului. El este preocupat de bucuria din inima ucenicilor. El știe că roada dragostei poate să apară acolo unde este bucurie și pace. Tulburarea, întristarea și teama defocalizează și paraliză iubirea. Revederea lui Isus după înviere avea să aducă o bucurie indestructibilă în inima ucenicilor. Ei aveau să înțeleagă planul Tatălui și aveau să primească nădejdea propriei lor învieri și siguranța unei eternități petrecute alături de Hristos în slavă. Indiferent de dimensiunea necazurilor de pe pământ, în inima lor avea să rămână nădejdea vie a învierii și a revederii lui Isus în slavă. Nădejdea aceasta nu putea fi răpită de nimeni. Ea genera o bucurie care nu va putea fi răpită. Ei văzuseră cu ochii lor calea regală: suferința care duce la slavă. Ei Îl văzuseră cu ochii lor pe Isus pe cruce, și cu aceeași ochi pe Isus înviat într-un trup nou, glorificat. Taina crucii avea să fie adânc întipărită în ei. Astfel, suferințele ce aveau să vină nu puteau nicidecum să le fure nădejdea și bucuria.

Ziua aceea avea să aducă și o nouă cunoaștere. Isus va putea vorbi cu ei deslușit, fără pilde. Acum, ei nu puteau duce toate învățăturile. Din această pricină Isus le vorbea în pilde. Pilda le oferea în prezent informațiile pe care ei le puteau duce, dar putea să le ofere mai târziu și noi semnificații. Din acest punct de vedere anumite pilde erau menite deopotrivă să descopere ceva în prezent și să ascundă ceva ce va putea fi revelat în viitor. Dar în ziua aceea Isus avea să le vorbească deslușit despre Tatăl și planul Lui. Vorbirea avea să fie atât de clară încât ucenicii nu vor mai avea să simtă nevoia să intervină cu tot felul de întrebări ca în aceste capitole.

Ziua aceea avea să aducă și harul rugăciunii în Numele Fiului. Este a patra oară când Isus aduce în discuție în aceste capitole rugăciunea în Numele Lui. Când El repetă ceva înseamnă că importanța aceluia lucru este foarte mare. Am sentimentul că nu am pătruns încă în adevărata semnificație a acestor cuvinte. Știu că ele oglindesc acea putere mai mare pe care o are Biserica după înviere. Totuși, încă ceva nu îmi este clar.

Al doilea moment este cel al încercării care avea să preceadă ziua aceea. Isus îi anunță că în ciuda entuziasmului credinței lor din prezent va veni o încercare care le va zguduia credința. Ei vor fi risipiți fiecare la ale lui, iar Isus va rămâne singur. Isus însă le aduce aminte că ale Sale cuvinte reprezintă resursa spirituală pentru a birui: „*V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*”.

Dacă ar fi să facem o mică recapitulare a cap.13-16, am putea sugera următoarea înlănțuire a ideilor teologice:

- Cap.13: ***Iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu!***
(Metafora spălării picioarelor : modelul iubirii!)
  - ***Fără să vi se tulbure inima din pricina plecării Mele, care este spre binele vostru!*** (cap.14)

- Cap. 15a: ***Iubiți-vă unii pe alții rămânând în Mine!***
(Metafora viței: cum să împlinești porunca iubirii!)
  - ***Fără să vi se tulbure inima din pricina urii lumii față de voi după plecarea Mea!*** (cap.15b-16)